

1

Der er sådan cirka 3000 ting, jeg virkelig hader. Heldigvis er der næsten lige så mange ting, jeg godt kan lide. Men der er vistnok kun to-tre ting, jeg er helt afhængig af. En af dem er at løbe ude i det fri. Helst der, hvor ingen kan se mig. Langt fra steder, hvor det brager og vrede mennesker med våben sigter på hinanden. Selvom jeg faktisk ikke har lov til at løbe her.

Men sådan er det at være mig. Næsten alle de ting, jeg godt kan lide, er forbudt. I hvert fald lige for tiden. Måske bliver det anderledes, hvis der kommer en dag, hvor folk holder op med at være rasende på hinanden. Nu er det nemlig nogle meget underlige love, der gælder. Sådan nogle der aldrig er blevet skrevet ned i tykke bøger med paragraffer og lille skrift.

Derfor løber jeg i skoven og hører vinden i træerne og forestiller mig, at jeg befinder mig i et land, hvor jeg er den eneste indbygger. Jeg lader, som om jeg ikke kan se knækkede træstammer og bombekratere. I stedet koncentrerer jeg mig om stien, der bugter sig forbi krat og vildnis. Jeg ser på det grønne mos og de lave buske på jorden. Og så spejder jeg efter fuglen, der flakser forbi og kvidrer *hej*.

Men med ét standser jeg.

For jeg har et falkeblik, der er trænet i at opdage skatte halvt begravet af jord og græs. Jeg ved faktisk ikke, om en Smith & Wesson Governor kan kaldes en skat, men det er i hvert fald sådan en, der ligger for fødderne af mig. Selvom jeg ikke kan se den helt, ved jeg, at det er en Governor, for derhjemme har

jeg en våbenbog, som jeg har læst mere end hundrede gange. Det er ikke den bedste bog, jeg har læst, men jeg tror, det er den mest nyttige.

Jeg sætter mig på hug og giver mig til at studere tromlen, løbet og skæftet og får lyst til at børste den løse jord væk. En revolver kan nemlig kun to ting. Den kan få problemer til at forsvinde. Og den kan skaffe én problemer. Jeg ved godt, at jeg bør lade den ligge.

Alligevel bliver jeg. For hvis jeg ikke samler den op, er der andre, der gør det. Måske dræber de nogen med den. Eller stikker den op i hovedet på en, der er dødsens angst. Omtrent sådan som en mand gjorde mod mor for ikke så længe siden.

Jeg stirrer, til det nærmest svier i øjnene. Våben er som gale hunde. De bjæffer, når man mindst venter det. Men de laver heldigvis ingen lyde, når de ligger alene på jorden. Jeg kan virkelig ikke få mig selv til bare at gå. For et våben betyder også, at man kan forsvare sig. At onde mennesker måske ikke tør true mor. At jeg bliver lidt som far. Og jeg vil allerhelst være som far.

Jeg forsøger at miste lysten til at samle den op. For tiden er jeg nemlig virkelig god til at miste lysten til at gøre ting. Lucy siger, at det er, fordi jeg altid er sulten, nede og lidt skør i hovedet. Hun er min bedste ven og siger nogle gange sådan noget, der på samme tid er sandt og irriterende.

Hvis Lucy havde været her nu, ville hun måske have spurgt mig ud om våbnet, og så kunne jeg have sagt, at en Governor tager seks patroner, kaliber .45, og vejer ca. 30 ounces. Men så havde hun måske spurgt mig om, hvad ounces er i kilo eller gram, og så havde hun været irriterende igen. Når våbnet bliver solgt fra fabrikken, er det med en garanti, der gælder i al fremtid. Tænk lige! Men hvad nu hvis Smith & Wesson går

konkurs eller bliver bombet?

Jeg har set mange våben, men aldrig holdt et i hånden. Jeg bukker mig hurtigt helt ned og haler revolveren op af jorden. Den er omtrent lige så tung som en mursten. Eller en pose mel af den slags, de delte ud på torvet i går. Selvom den ligger bedst i en voksen hånd, kan jeg nå helt hen til aftrækkeren. Jeg prøver at sigte, men ikke på noget specielt.

Når jeg holder revolveren sådan, føler jeg mig ældre. Ikke voksen, men gammel nok til at være sammen med far. Jeg ved godt, hvordan man åbner og lukker revolveren. I tromlen sidder der en patron i hvert kammer. Nogen har først fyldt den op med ammunition og derefter tabt den. Heromkring taber folk ting, når de er nødt til at løbe frygtelig hurtigt. Måske hører de et fly på himlen. Eller det brager et sted i nærheden. Nogle løber hele tiden, som om de tror, at bare de sprinter hurtigt nok, så er der ingen, der ser dem. Alligevel er det meget sjældent, at nogen mister et våben. Det sker stort set kun, når de forsvinder for altid. Og så kommer der nogen og samler våbnet op, før de tjekker, om pulsen slår, og om øjnene kan se mere end ét sted hen. Som regel sparker de bare til folk på jorden for at se, om de kan stønne.

Et stykke væk står der en tom flaske, som jeg sigter på. Far siger, at revolvere lever, når de skyder, og at man er nødt til at lære at tæmme dem. Jeg skyder ikke, for så kommer jeg sikkert til at fare sammen af braget. Jeg ville sikkert have ramt. Men mit land behøver ikke flere glasskår.

Når solen skinner på revolveren, kan jeg forestille mig, at den engang har været nypudset og stolt. Men jeg vil ikke tænke på, hvem den har peget på, eller hvad den har gjort. Jeg er faktisk glad for, at revolvere ikke kan tale.

Jeg forsøger at stikke den ned i bukselinningen bagpå, og løbet skurer koldt mod rumpen. Den sidder alligevel godt fast under bæltet, og jeg prøver, om jeg kan trække den ligesom en professionel. I første forsøg smutter den fra mig på vej op, og revolveren ryger på jorden. Jeg løfter den ene fod, hvis nu den går af, men jeg kan ikke løfte begge ben på samme tid, så hvis uheldet var ude, havde jeg sikkert mistet lidt af benet. Den sprøjter heldigvis ikke en eneste patron ud. Næste gang, jeg trækker den op af bukserne, har jeg løsnet bæltet et hak, og nu holder jeg om revolveren, som om jeg var verdens farligste fyr. Jeg får lyst til at skyde en pind, der allerede ser temmelig rådden ud, men min pegefinger svigter.

Jeg fortsætter ind ad stien med revolveren stukket godt ned i bukserne. Når bomberne ikke rammer byen, bliver skoven fuld af små kratere og ynkelige træer. Det drøner i det fjerne. Hvis jeg lader, som om lydene er torden, bliver jeg ikke bange for andet end at få vådt hår.

Her omkring er der ingen, der godt kan lide skyfri dage. På den slags dage kan øjnene i himlen se alt. Far sammenligner droner med legetøj, men jeg synes, det er lidt uretfærdigt mod legetøjet. Jeg sagde til ham, at jeg kun vil sidde i flyvemaskiner, hvor man kan læse bøger og spille spil, og som ikke slipper andet end passagerer ud, efter at de er landet. Far sagde, at han var helt enig, han skulle bare vinde krigen først. Burde far ikke snart komme hjem? Mor siger, at det kan ske når som helst. Men *når som helst* er en meget unøjagtig dato.

”Halløj! Du der.”

Jeg vender mig om. Der står pludselig to mænd på stien med hver sin kalasjnikov, også kendt som AK-47, som står for Avtomat Kalasjnikova og 1947, det år, hvor det blev Den Røde